

Punt de fuga

Perquè el cub de coloraines que va comprar-me no l'he trobat enlloc

Abel Pau

?Collons, nena, ara arribes? T'he trucat fa tres hores.

?Hosti, doncs quan he pogut. Que tinc dues hores i mitja des de Barcelona, eh? Va, aixeca't. Agafa'm la mà. Què fas aquí tirat?

?Esperar, jo què sé, què vols que faci?

?Va, aixeca't. Vine. Així, molt bé. Què era això tan important que no em podies explicar per telèfon?

?Ta mare. Que s'ha tancat aquí. Estic esperant que surti.

?Però què dius? I estàs així des de les vuit?

?No, des d'anit, però he esperat a trucar-te per no espantar-te. I mira, s'ha tancat per dins. Amb pany.

?Ai, pare, he de trucar al metge. Això no pot seguir així.

?I estava ben avorrit, eh? Perquè el cub de coloraines que va comprar-me no l'he trobat enlloc. M'hauria anat de perles per anar esperant, coi, tantes hores. On vas? Truques al metge? Al manyà, més aviat, hauries de trucar, eh?

La filla ha tornat a sortir al pati i plora davant la finestra del lavabo, oberta de bat a bat. I pensa ha tancat la porta per dintre i n'ha sortit per aquí, coi, està com una puta cabra, això no pot seguir així. Salta finestra endins cap al lavabo buit, despassa el forrellat i troba el pare assegut de nou al passadís.

?Collons, nena, ara arribes? T'he trucat fa tres hores.

?Vine, aixeca't, va, entra.

?On és la teva mare?

Torna a aixecar-lo del terra i el fa entrar.

?Ho veus, papa? No hi és.

El pare fica les mans a les butxaques del batí i mira el seu voltant amb els ulls esclarits.

?On és la teva mare?

La filla mira el fons del vàter. Hi ha el rubik sense fer. La mare no en va aprendre mai. Ni una cara, no en feia, feia riure. I amb ell no hi ha manera.

?Pare.

?Digues.

La filla assenyala el fons del vàter:

?Aquí tens el teu cub.

?Ahà. Així que me'l regala i després me'l roba i s'escapa amb ell pel vàter? Jo aquesta dona no l'entenc. Com vol que la segueixi el cub per la canonada, eh?

?No, pare. L'hi vas comprar tu a ella; l'hi vas regalar per les noces d'argent, fent broma, amb una nota que deia amor, a veure si amb això t'ordenes el cap, no te'n recordes? Ella es va empenyar i després tu te la vas guanyar de nou a pessigolles. Te'l va tornar un any abans de morir amb una nota que deia estimat, crec que segueixo sent un caos però no vull que m'oblidis: diuen que també exercita la memòria. I vas fer allò de riure i plorar alhora. Te'n recordes o no?

El vell s'agenolla davant el vàter, hi fica mig braç, en treu el cub i el colpeja contra el terra, somicant, un cop i un altre, fins que queda espedaçat. Després s'aixeca i hi fica un peu i prova d'escolar-se tot ell canonada avall, mentre la filla truca al metge.

Muriel Villanueva